

вързопъ имаше каквото и въ другитѣ, праздни сирѣчь прахове отъ минжлыгѣ столѣтія. Кждѣ пладне старицата дойде та мя хванѣ за мышцѣ и мя заведе званично въ една зеленѣ градинѣ, която наедно съ прилежащѣ до неѣ нивѣ съставляше всичкото днешно прѣтѣжательно имущество на г-жѣ Порое. Трапезата бѣше сложена подъ едни прѣвиты клонѣ отъ нѣколко дръвѣ, и свѣтло слънцето стрѣлаше прѣзь листовѣтъ разноцвѣтны нѣкои зари на зеленѣтъ и благовоинѣ моравѣ. Бѣхъ свършилъ печеното пиленце, прохладителнѣтъ зланинѣ (салатѣ) и чашѣтъ съсъ старо Бордско вино, всичко сирѣчь което съставяше угощеніето, когато г-жа Порое, весела за охотѣтъ ми, докара рѣчь за семейството Ларокѣ.

— Право ти казувамъ, рече тя, старецѣтъ нашественикъ не ми ся прави. Помнѣ че когато дойде тука, имаше една голѣмѣ обезанѣ (маймунѣ) облѣченѣ като слугѣ, съ коѣто ся споразумѣваше твърдѣ добрѣ. Това животно бѣше поразіята на селото, и само чловѣкъ безъ въспитаніе и безъ благоприличіе има таквызѣ. И думаше ся наистинѣ че е обезана, но азъ съмъ на мнѣніе че то бѣше негрѣ (черѣ), понеже всякога съмъ была въ сумнѣніе че господарѣтъ му ся е занимавалъ съ търговіѣ на робіе въ Африка. Сынѣ му обаче бѣше добрѣ чловѣкъ и благолѣпенѣ. А госпожитѣ, сирѣчь г-жа Ларокѣ и момата ѣ сѣ по всичко достолюбезны и досто-